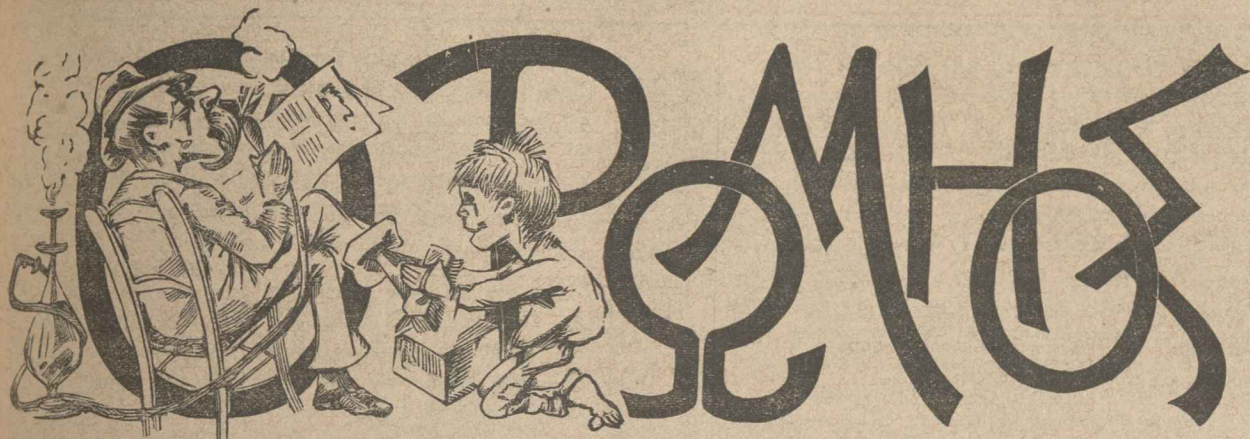

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Όγδοος ο χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αϊ' Αθήναι.

Έτος έννενηντα δύο και με χίλια οκτακόσα,
έτσι 'μπέρδεψε τόν χρόνο ή ποιητική μας γλώσσα.

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ό ΡΑΜΗΟΣ τήν έβδομάδα — μόνον μιὰ φορά θά βγαίνει,
κι' όταν έγω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θά δέχομαι — γιατί λεπτά δέν έχωμε,
και 'στών 'Αθηνών τήν πόλιν — και εις τήν αλοδαπήν,
και εις τήν 'Ελλάδα όλην — δίχως νάζιχα κι' έντροπήν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο.

για τὰ ξένα όμως, μέρη — δεκαπέντε και 'στό χέρι.
Κι' ένα φύλλο αν κρατῆς — έγινες συνδρομητής,
κι' όποιος τόν παρὰ δέν δίδει — θά τόν φάη μαύρο φίδι.
Γράμματα και συνδρομή — απ' εύθείας πρὸς έμέ.
Για τή σάρα και τή μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

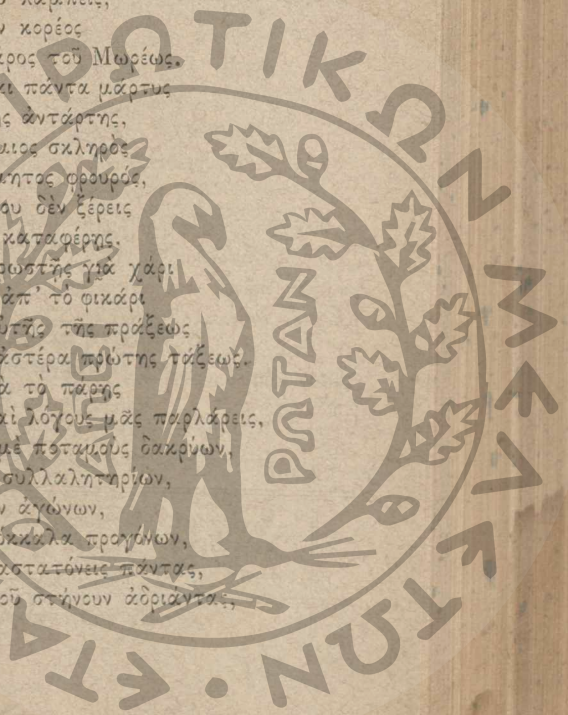
Μαΐου δευτέρα,
αγώνος ήμέρα.

Ποῦντος όγδόντα πέντε και τρακόσα
και ή πατρις 'στάς κάλπας γαυριώσα.

Φασουλῆς και Θεωωρέτος,
ό καθένας νέτος σκέτος.

Θ.—Και πῶς τὰ βλέπετε λοιπόν ;
Φ.—Μαυρίλα μου μυρίζει
κι' ή αύριον τί τέζεται καθένας τὸ γνωρίζει.
Θ.—Ω λύσσα ἐκδικήσεως !... ὦ πάθη ψυχοφθόρα !...
Φ.—Καθόλου τὸ συμφέρον σου δέν έννοιωσες ὡς τώρα.
Συ πρέπει νά μαυρίζεσαι και με τὸ παραπάνω
για νά σέ λένε Ζιγγίς-Χάν, άστέρι, Ταμερλάνο.
Όταν σέ διώχνει κι' ή Αὐλή με τὸ σικτίρ πιλάφι,
όταν φορούν τὸ αίμα σου φορικτοί μηχανορράφοι,
ή Συμμαχία ή Τριπλή και άλλοι περιδρόμοι,
όταν σαλεύουν ὅπως λές Συντάγματα και νόμοι,
ποτέ κι' άστράπτεις και βροντᾶς και θαύματα μάς κάνεις,
ποτέ 'στ' αλήθεια φαίνεσαι πῶς εἶσαι Δεληγιάννης.
Συ πρέπει νά παρακαλῆς τὸν τενεκέ νά τρῶς
πρὸς δόξαν τῆς παρίδος σου και τῆς κοινῆς μητρος,
όπου τὸ Στέμμα 'σὴν 'Αρχήν ποτέ νά μὴν καλῆσαι
κι' αντιπολιτευόμενος αἰώνιος νά εἶσαι,
και νά κυτᾶζης ἄγρυπνος με άνταρτῶν παρέαν
να μὴ βλαφθῇ τὸ Σύνταγμα μηδὲ κατὰ κεραϊαν.
'Αν θέλεις ὡς 'στά σύννεφα ή δόξα σου ν' άνέβη
άνάγκη και τὸ Σύνταγμα νά παρακινδυνεύη,
ό αν θέλεις δὲ τὸ Σύνταγμα τὸ τρῖς άναθεμάτο
να πέρνη τὸν κατήφορο και νά νάει ἄνω κάτω,
πρέπει και σύ νά στέκεσαι απ' ἔξω τοῦ Νυμφῶνος
και νά φουσκ με μούγκρισμα ὀρμητικοῦ τυφῶνος,

άλλέως, Θεωωρέτο μου, δέν γίνεται άντάρα
και δέν ἀξίζ' ή δόξα σου μιὰ κάλπικη πεντάρα.
'Εσύ ποτέ δέν ἔπρεπε 'σὴν 'Εξουσία νάμπης,
έσύ απ' ἔξω κυβερνάς, έσύ απ' ἔξω λάμπεις,
έσύ απ' ἔξω μοναχά διαγκάνεις σάν κορέας
κι' 'Εθνάρχης ὀνομάζεσαι και Τσάρος τοῦ Μωρέως.
'Εσύ ἐπλάσθης, Θεωωρή, για νάσαι πάντα μάρτυς
κι' αντιπολιτευόμενος κι' αἰμοδιψής άντάρτης,
τῶν κυβερνώντων δικαστής και δήμιος σκληρός
και νόμων και Συντάγματος ἀκοίμητος φρουρός,
άλλέως, Θεωωρέτο μου, τὸ φόρτε σου δέν ξέρεις
και τίποτα σέ βεβαιῶ πῶς δέν θά καταφέρεις.
Συ ἔπρεπε 'στὸν Βασιλῆα νά τὸ χρωστῆς για χάρι
ποῦ τὸ σπαθί σου τόκανε γὰ βγῇ απ' τὸ φικαρί
και κάθε στόμα νά σέ 'πῇ ἐνεκ' αὐτοῦ τῆς πράξεως
'Εθνάρχη, Τσάρο τοῦ Μωρητᾶ, κι' άστέρα πρώτης τάξεως.
'Εσύ για δόξα ἔπρεπε και τοῦτο νά τὸ πάρῃς
ποῦ βγαίνεις 'στό μπαλκόνι σου και λόγους μάς παρλάρεις,
ποῦ τῆς μπαρμπέταις σου τραβᾶς με ποταμούς διακρύων,
ποῦ προσφωνεῖς τοὺς ρήτορας τῶν συλλαλητηρίων,
ποῦ δίνεις τὰ συνθήματα κοιλακῶν αγώνων,
ποῦ σπάξεις τὰ κεφάλια μας με κόκκαλα προγόνων,
ποῦ πᾶς ἐδῶ, ποῦ πᾶς ἐκεῖ κι' ἀναστατώνεις πάντας,
κι' ή Καρακαλὸς κι' ή Μιχαλὸς σου στήνουν ἀδοριάντας,

πού σέρνουν τήν καρότσα σου και άνθρωποι ακόμα
για να μην τρώνε άχυρα σαν κυβερνά το κόμμα,
πού φαίνονται το σπλάγγχον μας, τούτουν εκ των όστων μας,
πού λές οι ξένοι πώς θα πιούν το γάλα των μαστών μας,
και τα μωρά του ο καθεὶς νυχθημερόν βυζαίνει
προτού να πιούν το γάλα του με ρογυβύζι ξένοι,
πού θέλεις πίστιν πάντοτε να έχωμεν προς σέ
ως κόκκον εκ σινάπεως, Έθναρχα μου χρυσέ,
κι' ακούεις γύρω σου κι' ἐμέ και τον καθένα μύστην
πώς ως βουνόν σινάπεως προς σέ θα έχη πίστιν
όταν απ' έξω στέκεσαι τους πονηρούς διώκων,
άλλέως, Θεωρέτο μου, μην περιμένης κόκκον,
γιατί με το Κουβέρο σου την πέτσα μας αργάζεις
και με την πίστι πούχομε την πίστι μας μας βγάζεις.
Συ έπρεπε τον Άνακτα να τον ευχαριστήσης
πού σ' έκαμε με τους θεσμούς τον κόσμο να φωτίσης,
πού για το Σύνταγμα λυσάς και στέκεις 'στο ποδάρι
κι' άρχισαμε τρεχάματα με τον Μπαϊρακτάρη,
και μες 'στα πρώτα καύματα και μες 'στης πρώταις ζέσαις
με τρούμπαις τα κεφάλια μας δροσίζουν πυροσβέσαις,
κι' απ' το καπέλο εξαφνα ως κάτω 'στα παπούτσα
μας κάνουν όλους θάλασσα, μας κάνουν όλους λούτσα,
κι' ο λιγερόν και κοπτερόν και πιάσετε ταμπουρι
και νίφου κι' αποφάγαμε και κόψτε το κουμπουρι.
Συ έπρεπε τον Άνακτα να τον ευχαριστήσης
πού σ' έκαμε με τους θεσμούς τον κόσμο να φωτίσης,
πού τόσαις στάσεις τρομεραίς και τόσαις ανταρσίαις
άμέσως εξεθύμαναν με της ψυχρολουσίαις,
πού τα ξερά τα λάχανα ποτίζουν της Αύλης σου,
πού 'ξύπνησε κι' έβρόντησε κι' ο λάλος Νικολής σου,
το Λεβιδάκι δηλαδή, το πρώτο σου τάηδονι,
και θυμωμένο κελιδει 'στο φλογερό Κορδόνι
περί τε του συνέρχεσθαι κι' άπέρχεσθαι με τούμπαις
όταν μακρόθεν βλέπωμεν πώς έρχονται ή τρούμπαις.
Συ μένε Τσάρος πάντοτε και του Μωρηά ο γέρος,
έσύ επλάσθης, άδελφέ, να μείνης Ροδεσπιέρος,
γι' αυτό ξεφτέρει γίνεσαι, για τούτο είσαι μάννα,
τέτοιοι σε θέλ' ή Καρκαλού καθώς κι' ή Δημητσάνα,
έγω δε τώρα έπειδη ποθώ την πρόδόν σου
κι' ή δόξα ύποπόδιον να είναι των ποδών σου,
κι' επιθυμώ ενίοτε να γίνεται σεισμός
και να κουνή το Σύνταγμα και κάθε μας θεσμός
και στόματα ν' ακούωνται σαν το 'δικό σου λαύρα
σκοπεύω αύριον πρωί να σε χορτάσω μαύρα.
Και μη νομίζης παντελώς, καυμένη Θεωρέτο,
ότι κι' έγω εκόλλησα 'στον Λόρδο Τρικουπέτο,
έγώμαι ανεξάρτητος με νού και χαρακτήρα
και μοναχά τον Λεμονή κηρύττω για σωτήρα.
'Όσα φρονώ και σκέπτομαι πολλάς φοραίς σου τάπα
και τώρα, Τσάρε, στρώσε μου την Ρωσική σου κάπα
με τούτο το στηλιάρι μου να σου την ζετινάξω
και για τους κινδυνεύοντας θεσμούς μας να φωνάξω.

**Σκηνή μεγάλη, λαός πολός,
κι' ο Περικλέτος κι' ο Φασουλής.**

Φ.—Είπε για το συνέρχεσθαι κι' ή γλώσσαξτου Λεβιδή,
και τούτου του συνέρχεσθαι πολλά υπάρχουν είδη,
συνέρχομαι εις εαυτόν από φρικτήν μανίαν,
συνέρχομαι, ως λέγομεν, εις γάμου κοινωνίαν,
συνέρχομαι μονάχος μου κι' εν άγορξ πληθύσει
μετά του Τσελεπίτσαρη και του Μυριανθούση.

Και τούτο το δικαίωμα το μέγα κι' ιερόν
βιαίως μες το ήρπασαν εις τούτον τον καιρόν,
κι' ουδέ κανέναν είμπορεί όπόταν του κηπίση
με τούτο το συνέρχεσθαι λαούς να συγκινήση
και με τριγμόν και με βρυγμόν κι' αλαλαγμόν φρικτόν
να στέκουν τα μεσάνυχτα ή γειτονικίς 'στο πόδι.

Έγώ δέν θέλω να 'μιλώ πριν της έννάτης ώρας
και δέν 'μπορεί σάς βεβαιώ 'στον νού μου να χωρίση
πώς έλευθέρους ρήτορας πανελευθέρως χώρας
δέν τους άφίνουν να 'μιλούν όπόταν τους άρέση,
μα 'στα καλά καθούμενα με άφθονον νερόν
μας λούζουν εν δικαίωμα τούτουτον ιερόν.

Έκτός δε τούτου και ποιήν μας έβαλαν βρειάν,
τούτέστι άπηγόρευσαν και την ύπλοφορίαν,
ένθ το μέγα Σύνταγμα ρητώς καθιερώνει
πώς έλευθέρως είμπορεί καθεὶς να μαχαίρωνη,
και μπαμ και μπουμ Κορδόναρι και μπαμ και μπουμ
μαχαίρια να λαμποκοπούν, να πέφτουν πιστολιές.

Έως 'στο κόκκαλο ζητούν μαχαίρι να μας βάνουν
και κατά τσέπην έρευναν εις τους πολίτας κανουν.
Και ψάχνουν τον άνώτατον και ψάχνουν τον κατώτατον
ως τώρα δίχως έρευναν κανένα δέν άφηναν,
μηδє κι' αυτόν τον Φιντικλή τον σοφολογιώτατον,
και δύο έγχειρίδια Συντακτικού του 'βρῆκαν.

Σε ψάχνουν ανακιδέστατα 'στο δρόμο και 'στο σπίτι
κι' ίσως να κάμουν έρευναν και 'στου Μητροπολίτη
κι' ίσως πολυ χειρότερα να μας συμβούν άκομη
ως ότου πλέον, κύριοι, σεισθούν εκ θεμελίων
του προσφιλοῦς Συντάγματος θεμελιώδεις νόμοι
και πάει πια 'στο διάβολο το τόσο μεγαλείον.

Για να νάναι τέτοιος άνθρωπος εις την Άστυνομίαν
χρηστός, γενναίος, άσπιλος κι' άκέραιος καθ' όλα,
πού άμα θέλης δέν 'μιλείς μ' έλευθεροστομίαν
και συ κι' έγω και καθεμιά μαϊμού κοκκινωκόλα,
πού για τιμή σου το θαρρείς να γεύεσαι στηλιάρι
άπόνα χέρι τιμιο σαν του Μπαϊρακτάρη.

Για να σηκώνη, κύριοι, τα παστρικά του χέρια
και να μας πέρνη εξαφνα πιστόλια και μαχαίρια,
κι' ουδ' εις αυτόν τον Φιντικλή να συγχωρή να φέρη
μηδє μικρού Συντακτικού κανένα έγχειρίδιον,
ουδє 'στον Τσάρο του Μωρηά ουδє 'στον Καλησπέρη
να σκούζουν μετά τας έννάς για το γνωστόν σφαιρίδιον.

Για να βαρη άλύπητα χωρίς κανένα σίκτον
και του Μυλλάρδου τους πιστούς κι' αυτού του Βενάπου
κι' ουδє την τόσον ιεράν σιγήν των μεσανύκτων
να την ταράττη βρυχηθμός Βασιλικού κι' άντάρτου
και να γκαρίζη ο καθεὶς σαν όνος και σαν όναρος
«Έλθα, Κορδόνι, Κορδόνος, Κορδόν και Κορδόναρι».

Για να κοιμάσαι ήσυχος 'στης τωρινάς άντάραις
άπό πολλών ρητορικίς και γαιδουροφωνάρις,

για να νάναι τέτοιος άνθρωπος εις την Άστυνομίαν,
πού κατευνάει με νερό την τόσον τρικυμίαν,
αυτό και μόνον, κύριοι, σημαίνει φανερά
πώς 'πλάκωσε το Σύνταγμα μεγάλη συμφορά.

Δέν θέλω Διευθυντή σαν τον Μπαϊρακτάρη,
όπου ν' άφήνη άοπλο το κάθε παλληκάρη
και κύριος να γίνεται του κάθε μαχαίριού μας...
εμείς ζητούμε άνθρωπο πού να νάναι του χεριού μας,
και σαν γυρέψη όρια να βάλη 'στον άγώνα
να φάη φάπαις από 'μας όπου να πάη γόνυ.

Αιτή δέν είναι, κύριοι, κατάστασις πραγμάτων
να γίνεται άφαιρέσις γνωστών δικαιωμάτων,
κι' αν σεις δέν αντιτάσσετε την βίαν προς την βίαν
κι' αν όλους σάς έτρόμαξαν με την ύδροφοβίαν,

εγ' όμως πού φλογίζομαι μ' αίσθήματα γενναία
μονάχος θα συνέρχομαι και μετά τας έννάς.

Κανένα δέν θα φοβηθώ και θα συνέλθω μόνος
για να θυμώση πού πολυ Κυβέρνησις και Θρόνος.
Γνωρίζετε πως φέρεται κατά κρημνών το σκαφος
του Διαδόχου ο μπαμπές κι' αυτός μηχανοράφος...
κι' εκείνος με κλαδι Έλθα 'στους δρόμους έθέσθη
κι' από τα βυζανιάρικα παν φρόνημα έχαθη.

Και τους μπαμπάδες της Αύλης, όπου φωνάζουν τσίτσ,
με του Τρικουπέτη την Έλθα τους έχει πιάσει λυσσα.
Μηχανοράφος κι' ο μπαμπές!... παρόλ ντονέρ τα χάνω...
και τρέχει, όπως φαίνεται, πολυ κακή δουλειά
γιατί καθώς εκ της Αύλης άβθεντικώς μανθάνω
έχει κι' ή παραμάννα του 'στον σβέρκο μιάν έλθα.

Ἐνῷ δ' ἐκύτταζα κι' ἐγὼ ἀντιπροχθὲς ἀκόμα
τοὺς Σταύλους τοὺς Βασιλικούς με ἀνοικτὸ τὸ στόμα,
δὲν ξέρω πῶς ἐγλίστησα με σχῆμα τραγικόν.
σ' ἓνα κουκουῦτσι μιᾶς ἐληῆς μηχανορραφικόν.
κι' ἀπλώθηκα φαρδὺς πλατὺς ἐμπρὸς 'στὸ πεζοδρόμιον
καὶ ξάπλωμα καθὼς αὐτὸ δὲν ἐνθυμούμαι ὅμοιον.

Ἐκτὸς αὐτοῦ τοῦ Ἀνακτος ἐληῆς τοῦ στέλλουν θρούμπαις...
Π. — Σώπα, μωρέ, γιατί θαρρῶ πῶς ἔρχονται ἡ τρούμπαις.
Φ. — Ἄς ἔρχονται, ἄς ἔρχονται, καθόλου δὲν με μέλει...
μακρὰν μου σὺ Βασιλικὴ πυροσβεστῶν ἀγέλη.
Θὰ γαλθανίσω τὸν λαὸν με στίχους Κορδορούμπα...
Π. — Κόφτο, μωρέ, γιατί θαρρῶ πῶς ἀνοιξε ἡ τρούμπα.
Φ. — Βρὲ τί μου λές;
Π. — Φωνάζουν πῦρ...
Φ. — Ὑστὰ πόδια, συμπολίται,
γιατὶ θαρρῶ πῶς λούσιμο δεινὸν ἐπαπειλεῖται.
Μὴ τὸν λαὸν ἐξάπτετε μ' αὐτὸ τὸ τσιρλονέρι...
τοῦ Ἑλλήνος ὁ τράχηλος νερό δὲν ὑποφέρει,
ἂν δὲ κι' ἐγὼ ἀτρόμητος 'στὰς συναθροίσεις τρέχω
ὑπὲρ σιδήρου καὶ πυρὸς ἀφόβως ν' ἀλαλαξῶ,
ἀλλ' εἰς τοιοῦτον πῦρ ὕγρον καθόλου δὲν ἀντέχω
καὶ φεύγω με τὰ τέσσερα τὰ ρούχα μου ν' ἀλλαξῶ.

Αὐτὸ τὸ πῦρ ὁ παλαιὸς τὸ βρῆκε Ἀρχιμήδης,
με τοῦτο ξεφλογίζεται κι' ὁ Ράλλης κι' ὁ Λεβίδης,
κι' αὐτὰ τὰ καταβρέγματα τὰ ὁροσερὰ καὶ τᾶκανα
κάθε Σαῖν-Ζούστ αἰμοχαρῆ εὐθὺς τὸν κάνουν μπάκανα,
καὶ κάθε Συνταγματικὸς κι' ἀντάρτης φρενιασμένος
κοάζει βρεκεκέξ κοᾶξ πατόκορφα λουσιμένους.

Τὸ Συντάγμα, Καλλιφρονᾶ καὶ Ράλλη καὶ Λεβίδη,
μᾶς τῶβεξαν, μᾶς τῶλουςαν, μᾶς τῶκαναν μουσιῶν.
Δὲν εἶναι πλέον Συντάγμα... 'τελείωσαν τὰ ψέμματα...
πάει κι' αὐτὸ 'στὸ διάβολο χωρὶς νὰ τρέξουν αἵματα.
Μ' αὐτὴν τὴν νέαν μέθοδον τῆς τρούμπας κατελύθη,
μ' αὐτὴν τὴν νέαν μέθοδον τῆς τρούμπας ἐξεπλύθη.
Κατάλυσιν Συντάγματος... θεσμῶν ἀνατροπὴ...
βλαστήματα, φασκέλωστα, δὲν εἶναι προκοπὴ,
ἂν δὲ κανένας γιὰ θεσμούς μιὰ λέξι μόνο 'πῇ
ἀμέσως καταβρέχεται καὶ γίνεται παπί.

Δὲν πᾶνε τοῦ Συντάγματος νὰ βρέξουν τὴν πλατεῖαν,
ὅπου με βρῶμαν κατ' αὐτὰς ἐγέμισε παντοῖαν,
ἀλλὰ με τρούμπαις ἔρχονται πυροσβεστῶν νὰ βρέξουν
αὐτοὺς ποὺ γιὰ τὸ Συντάγμα δουλειᾶς με φούνταις ἔχουν.
Σταθῆτε, μὴ με βρέχετε καὶ δὲν κρατῶ κι' ὀμπρέλα...
μᾶς λούζουν μαῦροι τύραννοι με τρούμπαις καὶ μαστέλα,
κι' ὀρίζουν πῶς οἱ ρήτορες σὰν ὀμιλοῦν ἐξώρως
θὰ σιωπαίνουν με βροχὴν ραγδαιστάτης μπόρας,
καὶ χάριν τῆς ὑγείας των χωρὶς νὰ βγάξουν ρούχα
θὰ κάνουν χάρισμα λουτρὰ τῆς τρούμπας σιδηρούχα.

Σὰν Ἀρουραῖους ποντικούς μᾶς βρέχουν παρ' ἐλπίδα
κι' ἔχουν μονάχα τὸ νερὸ τῶν λόγων μας κοπίδα.
Μὴ φεύγετε Σαῖν-Ζούστηδες ὡσὰν βρεγμένοι γάτοι
κι' ἂν 'στὴν ὀρμὴν τοῦ λόγου σας ὀρμητικῶς σᾶς λούσῃ
ὁ Σκαγεράκης ποταμὸς μετὰ τοῦ Κατεγάτη...
σταθῆτε κι' ὁ κυρίαρχος τοὺς λόγους σας θ' ἀκούσῃ.
Κατὰ τῆς τρούμπας ἀντοχὴν ἄς δεῖξωμεν γενναίαν,
ἄς βαπτισθῶμεν ἥρωες εἰς κολυμβήθραν νέαν,
ἄς φάγ' ἡ μυῖγα σίδερο κι' ὁ κούρουπας ἀτσάλι,
πολλοὶ θεσμοὶ σὰν τῆς Τρελλῆς ἄς γίνουν τὰ μαλλιά,
κι' ἄς κυνηγοῦν τοὺς ρήτορας καὶ με τὸ σεβιτσάλι
ὡσὰν νὰ εἶν' ἐπίφοβα λυσσάρικα σκυλιά.

Ἄλλ' ὅχι... μὴ με βρέχετε καὶ θὰ συναχωθῶ...
μὴν ἔχετε τοιοῦτον πῦρ ὡς νόμον καὶ πειθῶ...
τί λούσιμο τῆς κεφαλῆς, τοῦ στήθους καὶ τῆς ράχης!...
Λεβίδη, τὰ κουμπούρια σου με τί γεμάτα τᾶχης;
τὰ 'γέμισα με μπαλαρμά, φυσέκια καὶ κομμάτια,
μὰ σὰν ἀρχίσῃ πῦρ ὕγρον τὰ δείχνω γιὰ τὰ μάτια...
με τᾶρματά σου πρόβαλε καὶ δώσέ τους 'στ' αὐτιά...
ἄχ! τᾶρματά μου βράχηναν, δὲν πᾶνουνε φωτιά.

Βάστα σὲ τοῦτο τὸ νερό, κατακαυμένη Ράλλη,
καὶ σὺ, καυμένη Νικολῆ, μὴ σκύβης τὸ κεφάλι.
Πότε τοῦ Νῶε θὰ φανῇ λευκὴ περιστερὰ
νὰ μᾶς εἰπῇ πῶς 'τέλειωσαν τῆς τρούμπας τὰ νερά;
Ἄλλ' ὅχι, κι' ἡ περιστερὰ τοῦ Νῶε ἡ λευκὴ
ἐλαίας κλάδον ἔφερε, κι' ἐκ τούτου τοῦ συμβόλου
μηχανορράφα φαίνεται πῶς ἦτον Αὐλικὴ
κι' ἐχθρὰ πρὸς τὸν Κορδόναραν καὶ ἀλτσα τοῦ διαβόλου.

Τῶν Ἀρμοδίων ἄς κρυφθοῦν τὰ ξίφη κι' αἱ μυρίαι,
κατὰ τῆς τρούμπας τοῦ λοιποῦ ὁ πόλεμος ἄς εἶναι,
κι' ὅποιος δὲν θέλει νὰ φανῇ δειλὸς καὶ φαφλατᾶς
ἐμπρὸς 'στῆς τρούμπαις ἐφοδος, κι' ἡ τὴν ἥ ἐπὶ τᾶς.
Ἄλλ' ἕως ὅτου κατ' αὐτῶν βρεγμένοι προχωρήσετε
πᾶν ν' ἀλλάξω σπητὶ μου καὶ νὰ με συγχωρήσετε.

**Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Ὁ Χρῆστος Καραγιάννης ἐξετασθεὶς ἐσχάτως
ἀνεκνήρυχθη πρῶτος καὶ φῖνος ἀδωνικός.
μετὰ πολλῶν ἐπαίνων ἔσαν καλῶς λαδῶν
πρὸς καύχημα οἰκείου καὶ φίλων ἀκριδῶν.

Νικάκης καὶ Γιαννοπούλος, δὲν νύριμ' ἀρετὰς
τῆς Νομικῆς Διδάκτορες ἐβλήκαν κατ' αὐτὰς,
ἐφ' ᾧ τοὺς σφίγγει κι' ὁ Ρῶμης ὁ εἰς τὸ ἔνα κι' ἄλλο χεῖρ
καὶ μεθ' ἡμῶν κι' ὁ φίλος τῶν ὁ Μάκος τοὺς συγκαίρει.

Ὁ Ῥωμῆος γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπητὶ μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
με ξενοδοχεῖο Εὐδὴ, — δεῖ 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ξύδι,

με Χημεῖον με μιὰ μάνδρα — με μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἀνδρά, — πούταν ἄλλοτε μαμή.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθης» τῆς καλῆς, δόξης τοῦ Προαστείου κοινογράφος πολὺς.